Ⓕ Pověst o princi Fedorovi

Pověst o princi Fedorovi je novodobá lidová pověst, vztahující se k eichlerské krajině. Je jen volně založena na historických událostech (např. Modrohrad byl ve skutečnosti šlechtický hrad, ne královský, a polští vojáci v té době rozhodně nepoužívali uniformy s kapucí), ale je populární a na mnoha místech je připomínána turistům památníky či cedulemi.

F.1 Mládí prince Fedora

Bylo nebylo. Kdysi dávno byl králem Křesomysl VII., syn Křesomysla VI. V mládí uzavřel sňatek s krásnou dívkou ze vznešeného šlechtického rodu. Šest let trvalo jejich partnerství a za těch šest let mu porodila tři dcery. Král chtěl syna, a tak ji nechal popravit, protože tak to tehdy králové dělali, a pojal za choť prostou dívku z podhradí.

Ta mu porodila čtvrtou dceru, ale pak mu poradila, ať se přestěhuje. Král tedy rozkázal postavit nový hrad mnohem dál na severu. Přípravy netrvaly dlouho a za dva roky již na vysokém Modrém kopci nad řekou Zahradou stály majestátní kamenné hradby. Král se do hradu nastěhoval, jak nejdříve to bylo možné, a dal mu jméno Modrohrad.

Zhruba o rok později mu jeho choť opravdu porodila syna. Král byl velmi šťastný, protože tehdy bylo pohlaví dětí nesmírně důležité pro jejich pozdější život, a dal mu jméno Fedor.

Mladý princ rychle rostl a dělal rodičům radost. Učil se tanci, čtení, psaní a různé moudrosti. Na Modrohradu se mu velice líbilo a nechtěl vůbec chodit ven. Vyhlížel sice z hradeb do dalekého okolí, ale málokdy hrad opustil, protože všechno se mohl dozvědět z knih nebo z vyprávění cestovatelů. Naslouchal též starcům a vážil si jich, cestovatelů však víc. Domníval se, že svět venku je nebezpečný a plný nestvůr a draků, skřetů a jiných zlých a zkažených tvorů. Věděl, že jsou tam i tvorové dobří a vznešení, slyšel o čarodějích a elfech, ale stejně nechtěl riskovat pobyt v pusté divočině, aby se s nimi setkal, nemluvě o tom, že by mu to král nedovolil.

F.2 Námluvy polských princezen

Když však princ Fedor začal dospívat, král chtěl, aby uzavřel sňatek, a tak ho poslal na námluvy na daleký sever. Princ se zdráhal, neboť slyšel, že na severu je dávné zlo, jež bylo sice kdysi potlačeno hrdinskými činy velkých hrdinů a válečníků, ale bylo předpovězeno, že se jednou vrátí. Chtěl raději jet na západ, neboť tam se každý den ubírá světlo a tam leží mýtické země, kam vkročilo jen nemnoho lidských nohou a žádná zlá stvůra se tam nikdy nedostala.

Král pečlivě vyslechl svého jediného syna, ale prohlásil, že jsou to jen pověsti, že žádného elfa ani skřeta za celý svůj život neviděl, leda snad na obraze, a že na námluvy musí princ na sever, protože tam jsou zrovna v tu dobu urozené princezny s bohatým věnem. Na západě prý by nečekalo prince nic dobrého. Bohatství, zvláště pak nádherné klenoty, jsou výsadou Polského království[1], které leží na severu.

Princ svůj odjezd stále oddaloval. Netoužil po žádných námluvách vzdálených polských princezen. Spíš by si vzal nějakou pěknou dívku z podhradí, ale král byl neoblomný, a tak jednoho podzimního večera musel princ nastoupit do velkého královského kočáru. Byl celý modrý jako obloha za slunného dne, ale v tom večerním šeru to nebylo pořádně vidět. Princ stále ještě zdržoval svůj odjezd, takže než vyjel, byla už prakticky noc.

[1] SPE používá variantu pověsti, ve které je místo Polského království legendární *Pohjola* z Kalevaly.

F.3 Fedorova cesta

Severně od Modrohradu se tyčily neprostupné Soumračné hory, a tak se kočár od Modrého kopce ubíral zprvu přes třináct kilometrů na západ. Princ věděl, že kočár pojede tudy. Z Modrohradu vedly jen dvě cesty – na západ a na jih. Jelo-li se skutečně do Polska, cesta na jih by byla velkou oklikou, takže si byl princ jistý, že jedou na západ. Cestu znal z vyprávění cestovatelů a rozhodl se, že až v Jedicích pojedou přes brod, uteče. Chystal se přijít do některé z jedických rodin a pracovat tam jako služebník. Přišel by sice o následnictví trůnu, ale poznal by, jak se lidé ve skutečnosti mají a nezažil by žádného dalšího trápení s mezinárodní politikou a podobnými záležitostmi, o které příliš nestál.

Když se kočár přiblížil k brodu a kočí zpomalila, princ otevřel dveře a chystal se vyskočit. Dovnitř ale nakoukl zbrojnoš a zeptal se ho, zda něco nepotřebuje. Král nechal jeho kočár hlídat a stráže se držely na jeho bocích. Princ tedy řekl, že nic nepotřebuje, a zbrojnoš dveře zavřel.

Když se kočár brodil přes Jedický potok, drkotání bylo jen těžce snesitelné. V tuto večerní dobu již princ obvykle spal ve svém obrovském pohodlném loži na hradě, nyní se však vezl na sice polštářovaném, ale přesto zřetelně dřevěném sedadle, které nadskočilo nadlidskou silou, kdykoliv kočár najel na kámen. A protože je pohyb relativní, pociťoval to princ, jako kdyby ho každou chvíli někdo zespodu uhodil. Kovová kola kočáru, dřouce se o kameny v potoce, vydávala hrůzostrašné zvuky, které by prince vzbudily i z toho nejhlubšího přirozeného spánku. Princ však nespal, neboť se snažil vydržet pohyby kočáru vůči sobě.

Pak natřásání kočáru a příšerné zvuky ustaly. Kočár vyjel z vody na hladkou písčitou cestu. Kočí byla již stará a zkušená a znala stovky kilometrů cest po celém království. Fedorově dádě sloužila již dávno před tím, než se Fedor narodil. Věděla, že cesta z Jedic k jižní mdlobanské křižovatce, kolem níž byla později ve dvacátém století založena novodobá obec Démonice, byla jedna z nejlepších široko daleko, pobídla tedy koně k rychlé jízdě. Zpomalila teprve po devíti a půl kilometru před jižní mdlobanskou křižovatkou. Tu projely rovně a za ní se cesta stáčela k severovýchodu a následovala severní mdlobanská křižovatka, kde odbočily vpravo. Cesta mířila k horám, které však v té tmě téměř nebyly vidět. Po několika dalších kilometrech jízdy na severovýchod přejížděly dlouhý dřevěný most. Byl to široko daleko jediný most přes řeku Zahradu a vedla po něm mezinárodní cesta do Polského království.

Kočár chvíli jel po zpevněném okraji nebezpečného močálu a pak projel vedle potoka mezi dvěma skalními věžemi. Od té chvíle se cesta lehce vlnila asi kilometr širokým horským průsmykem a všude okolo byl hustý jehličnatý les.

F.4 Dopravní nehoda

Pak se náhle ozval děsivý zvuk připomínající úder mečů. Není známo, jaká byla jeho skutečná hlasitost, ale určitě byl mnohonásobně hlasitější než drkotání železných kol po kamenité cestě, a proto vyděsil mladého prince téměř k smrti. Kočár se začal nečekaně naklánět na pravou stranu a dozadu a ozval se další, podobně hrůzný zvuk. V tom okamžiku se kočár prudce zastavil, princ byl setrvačnou silou vržen kupředu a prudce narazil do přední stěny kočáru. Zakřičel bolestí, ale pak se přemohl a chvíli se zmítal.

Uslyšel, jak koně cválají pryč. Protože tomu nerozuměl, otevřel dveře a vystoupil z kočáru ven. To nebylo vůbec snadné. Pravé dveře nešly otevřít a levé dveře byly vysoko ve vzduchu. Navíc ho stále bolela hlava z úderu o přední stěnu kočáru. Nakonec se mu však podařilo vylézt a v měsíčním světle uviděl, že někdo vypřáhl koně a ujel s nimi. Všiml si také, že kočáru se ulomilo pravé kolo a náprava se zadřela hluboko do povrchu kamenité cesty. Pak si uvědomil, že tam nikde nejsou stráže.

„Stráže!“ křikl do tmy. Zalesněné, kilometr široké údolí, v němž se nacházel, zařídilo ozvěnu, jež byla v nočním tichu mohutná, ale nikdo jiný se neozýval ani nepřicházel. Prince Fedora opět rozbolela hlava, vtom si však všiml, že před kočárem je něco na cestě.

V bledém měsíčním světle neviděl, co přesně to je, a tak dostal *strach z neznáma*. Po chvíli si však řekl, že je princ a jako princ by strach mít neměl, protože tehdy bylo zvykem, že muži strach skrývali a polačovali. Přemohl se tedy a šel se tam podívat. Došedši tam, zjistil, že je to mrtvé a zohavené lidské tělo. Pak mu došlo, že kočár zastavil tak prudce, že kočí musela být setrvačností vržena před kočár, kde nepřežila bolestivý pád na ostré kamení.

Situace prince zmátla. Normálně by asi truchlil a přednesl by nádherný projev na památku věrné a zkušené kočí. Nyní ale byl zraněný, bolela ho hlava a stál pod slabým měsíčním světlem hluboko uvnitř temného jehličnatého lesa bez jakéhokoliv živého doprovodu. Uvědomil si, že je na severu, a dostal strach.

Zaposlouchal se a zjistil, že je ticho. Normálně by to určitě předvídal, neboť v noci za bezvětří v lese je ticho (kromě zvuků lesní zvěře), ale v ten okamžik ho to překvapilo. Začal přemýšlet, co bude dělat.

F.5 Černí jezdci

Po chvíli uslyšel ozvěnu klusání koní. Nejprve si myslel, že ho jdou zachránit, a podvědomě se usmál. Pak ale dostal strach, že ho chtějí zabít, a rychle vylezl na jednu z větví nejbližšího stromu severozápadně od kočáru. Odsud pak potichu sledoval situaci na cestě.

Přihnalo se pět jezdců na černých koních. Všichni byli oblečeni v černém a přes hlavu měli černou kapuci. Zastavili se u kočáru a sesedli s koní. Nepromluvili jediné slovo, ale vytáhli cosi, co vypadalo, jako krátké meče. Jeden z nich prudce otevřel dveře kočáru a skočil dovnitř. Chvíli uvnitř něco hledal a pak vylezl zase ven. Další dva zamířili k mrtvole kočí a došedše k ní, začali se rozhlížet. Poslední dva šli opačným směrem a pozorně si prohlíželi les na jihovýchod od cesty.

Princ dostal obrovský strach a snad všechny příčně pruhované svaly v těle se mu napnuly. Nadledviny mu začaly do krve vypouštět adrenalin a jeho tělo se dostalo do stresu. Pak se naráz roztřásl a všiml si, že někteří z jezdců se obrátili jeho směrem. Seskočil z větve a začal ze všech sil utíkat do lesa.

Dva z jezdců se vydali za ním a princ uslyšel jejich děsivé hlasy volat strašlivé slovo, jemuž nerozuměl.[2] Jejich pláště se ale chytaly o větve a jehličí, a tak jim princ snadno unikl. Utíkal stále dál a začal stoupat do kopce. Les mu připadal hustý, ale ve skutečnosti byl u cesty hustší než zde.

Ušel skoro tři kilometry na severozápad a pak mu došly síly. Naštěstí právě došel k místu, kde vyvěral z kopce pramen. Napil se vody z pramene a usnul.

F.6 Zjevení Pána vod a moří

Zdálo se mu, že se před ním objevila bytost, vysoká a mohutná, krásnější, než jakou kdy viděl. V rukou držela mohutný trojzubec. Pak v onom snu promluvila majestátním hlasem: „Své pravé jméno vám neřeknu. Vznešení elfové jsou jediní, kdo jej používají. Říkejte mi však Pán vod a moří, neboť jím vskutku jsem. Vy jste princ Fedor, syn Křesomyslův. Protože jste na člověka moudrý a vzdělaný, i když zkušeností máte málo, chci vám pomoci. Až vstanete, nasbírejte houby a lesní plody, které kolem rostou. Sbírejte však jen ty červené a hnědé. Černých ani zelených se nedotkněte. Pak jděte na západ a dojdete k řece. Tam se dáte po proudu a dále si již poradíte sám. Tak pravím já, Pán vod a moří, neboť jsem váš přítel.“

Probudiv se, přemýšlel princ, zda má věřit tomu, co se mu zdálo. Okolo však bylo světlo a opravdu nalezl řadu hub a lesních plodů. Několik hub rovnou snědl a natrhal mnoho červených bobulí. Naposledy se napil z pramene a vydal se na západ, tedy opačným směrem, než odkud vycházelo slunce.

[2] „Zatrzymać!“ – polsky „Stůjte!“.

Ušel řadu kilometrů a po cestě potkal několik dalších pramenů, takže netrpěl dehydratací. Sešel z kopce a skutečně došel k řece. Řeka tekla od jihozápadu k severovýchodu, a tak se dal na severozápad. Po necelém kilometru došel k potoku přitékajícímu od severovýchodu. Podařilo se mu jej přebrodit, ale musel na druhé straně počkat, než mu vyschnou boty. Nebylo to příjemné čekání, neboť byl podzim a voda byla studená, stejně jako okolní vzduch. Podle toho se tomu potoku dodnes říká Studený potok. Princ se ale dočkal a šel dál podél řeky.

F.7 Cesta do Podhoří

Hory po pravé straně skončily a vystřídalo je pole, po levé straně měl stále řeku. Najednou začala podél řeky vést cesta. Zprvu to byla jen úzká vyšlapaná pěšinka, ale pak byla širší a kolem ní byly stromy.

V koruně jednoho ze stromů princ zahlédl krásnou dívku, jak se šplhá po větvích a trhá třešně. Zavolal na ni, ona se lekla a spadla. Její sukně se však zachytila za větev, a tak tam visela přímo nad vodou široké Zahrady a stále vypadala vyděšeně.

Princ překonal své zmatení a statečně začal šplhat na strom. Vylezl až na větev, kde dívka visela, podal ji ruku a vytáhl ji nazpět.

Zamilovali se do sebe.

Dívka ho zavedla k přívozu, přepluly řeku a pak došly do vsi Podhoří, kde dívka bydlela. Tam s ní uzavřel sňatek a žili spolu šťastně až do smrti.

F.8 Mezitím na Modrohradě

Mezitím král zesmutněl. Týden po Fedorově odjezdu se na Modrohradě konala velká slavnost. Stoly byly plné jídla a vína, hrála hudba, všichni se bavili, jen král Křesomysl VII., sedíc na trůnu, myslel na svého jediného syna. Vpravo vedle něj seděla jeho choť, vlevo pak králova nejmladší dcera Scholastika. Ze všech Křesomyslových dcer byla právě ona princi Fedorovi nejpodobnější – stejně jako on měla šedé oči a černé vlasy, zatímco zlatovlasé Ladislava a Leontýna a plavovlasá Albína měly oči modré. Stejně jako Fedor měla Scholastika ráda moudré starce a cestovatele a věřila, že ve světě jsou dobří elfové a čarodějové, ale i zlí draci a skřeti a starší a ohavnější zlé bytosti.

Král měl svého syna Fedora velice rád, a když sledoval, jak se všichni baví ve světle svícnů, začal litovat, že ho posílal pryč. Vzpomněl si, že Fedor vlastně odjet vůbec nechtěl, a kdyby musel, byl by jel raději na západ. Dlouho se král těmi myšlenkami trápil, ale protože byl introvert, nedal na sobě nic znát. Rovněž si nevšiml, že Scholastika se trápí přesně tímtéž. Stejně jako on měla Fedora velmi ráda. Měla ho raději než všechny své sestry (mimo jiné i proto, že to byly její nevlastní sestry, zatímco Fedor byl její vlastní bratr).

F.9 Předvedený zbrojnoš

Královo vnitřní trápení se zdálo být nekonečným, když vtom k němu s vážnou tváří přistoupila komoří a zašeptala mu něco do ucha. Král se opřel o trůn, jako by omdlel. Vzápětí však povstal a zakřičel: „Ticho, prosím!“

Hudba ztichla a postupně i vše ostatní. „Přiveďte zadrženého,“ rozkázal král a usadil se zpět na trůn.

Stráže přivedly dobře živeného statného muže a usadily ho na židli před královský trůn, aby na něj král dobře viděl.

Pak promluvila komoří: „Tento muž byl členem ozbrojeného doprovodu prince Fedora na jeho cestě do Polska. Dnes odpoledne byl zadržen, když v odění prostého venkovana kupoval vejce. Tvrdí, že zná, co se stalo princi Fedorovi, a že to chce říci jedině přímo králi.“

„Tak ať to řekne,“ pravil král.

„Jeho Veličenstvo vás poslouchá, řekněte tedy, co se stalo," pokynula komoří a předvedený muž začal vyprávět.

„Když jsme jeli průsmykem mezi horami na severu, ulomilo se kočáru kolo a my jsme spadli. Na cestě byly ostré kameny, ale zbroj nás ochránila, a tak se nám nic nestalo. Řekli jsme si ale, že princ asi bude potřebovat pomoc, a tak jsme hned vypřáhli koně a ujížděli zpět, jak nejrychleji to šlo. Před mostem jsme potkali skupinu pěti jezdců. Zastavili jsme a pokynuli jsme jim, aby také zastavili. Oni zastavili a jeden z nich přijel až ke mně. Teprve nyní si uvědomuji, že měl černou kapuci. Rychle jsem mu řekl, že v průsmyku je rozbitý kočár a je tam princ a potřebuje pomoc. On však jen mlčel a pak všichni jezdci naráz prudce vyrazili do průsmyku.

Řekli jsme si, že o prince je dobře postaráno, a tak jsme si v klidu zajeli do hostince v Mdlobanech. Tam jsme si dali medovinu a trochu něčeho ostřejšího. Pak si pamatuji, jak jsem se probudil na pokoji v posteli. Hostinský nám řekl, že jsme prospali celý den a celou noc. Zaplatili jsme, oblékli se a začali jsme pochybovat, zda se ti jezdci o našeho prince dost dobře postarali. Zajeli jsme zpět na místo, kde se to stalo.

Po princi nebyla ani stopa, zato na okraji cesty jsme našli dřevěný kříž. Došlo nám, že princ je asi mrtev. Řekli jsme si, že to byste nám nikdy neodpustil, a tak jsme zahodili zbroj do lesa jižně od Jedic a šli sloužit do jedné jedické rodiny. Dnes po obědě mě poslali na Modrohrad koupit kopu vajec a nějaké zelí. Na nádvoří mě poznaly stráže a zeptaly se, co tu dělám, a protože jsem měl venkovský oděv, zajaly mě a vyslechly."

„To už nás nezajímá," přerušil ho král. „Vinou vaší nedbalosti jsem přišel o svého jediného syna. Za to vás dám popravit!"

„Ne!" vykřikla Scholastika, přiběhla před krále a poklekla. „To je příliš kruté. Já jsem měla Fedora také ráda jako vy, ale brát kvůli němu život, oplácet krev krví, by bylo příliš kruté."

Král, pohlédnuvši na klečící dceru, projevil slitování a řekl předvedenému muži: „Dobře, ukážete mi to místo a pak rozhodnu, co s vámi. Dnes už je ale pozdě. Stráže, odveďte ho do hladomorny!"

Ke králi přistoupila komoří a podotkla: „Ale Vaše Veličenstvo, žádnou hladomornu tu nemáme."

„Tak do žaláře," rozhodl král. Stráže vězně odvedly a král řekl: „Toto je smutný den, oslava bude pokračovat zítra."

Přítomní na něj chvilku hleděli, jak se znaveně opírá o trůn, pak dopili číše vína, dojedli, na co měli chuť, a v tichosti šli spát.

F.10 Průvod do průsmyku

Následujícího dne ráno byl ke královu údivu připraven slavnostní průvod. Král se nestačil divit, kolik královských úředníků trvá na tom, že si na náklady jeho pokladnice udělají výlet do lesů na severu, a vůbec je netrápí ztráta následníka trůnu. Král truchlil a nechtěl se přít, a tak krátce před polednem vyrazil z hradu dlouhý průvod, který paradoxně vypadal ještě slavnostněji než průvod uspořádaný dříve při příležitosti Křesomyslova druhého sňatku. Šly pomalu, a tak došly na místo až pozdě odpoledne, kdy již slunce svítilo jen těsně přes vrcholky kopců, takže nad cestou se vznášel jejich stín.

Průvod zastavil a král, předstoupivši před ně, uviděl princův světle modrý kočár s ulomeným pravým zadním kolem a nápravou zabořenou do kamenité cesty. Byl předveden zadržený bývalý zbrojnoš a pod stálým dohledem stráží zavedl krále kolem kočáru na místo, kde po pravé (jihovýchodní) straně cesty stál provizorní kříž z větví jehličnanů upevněný v zemi.

F.11 Křesomyslova kletba

Král poklekl a sklonil hlavu. Bližší část průvodu stála tiše a hleděla na něj. Stály tam i všechny jeho dcery a také jeho choť. Slunce zapadalo a šero pomalu houstlo.

Pak král vstal a promluvil k průvodu, jako by mluvil k celému svému lidu: „Fedor měl pravdu, když mi říkal, že na severu je dávné zlo. Těmito lesy se nejspíš opravdu prohánějí zlí skřeti a jiná taková stvoření. Proklínám tento les. Proklínám tyto hory. Nechť se jim ode dneška lidé vyhýbají a říkají jim Černé hory, neboť stromy jsou sice zelené, ale les je tu černý, tak černý jako celé tyto hory. Jiné než černé srdce by nemohlo dopustit, aby tu skonal můj jediný syn.“

Tak byla vyslovena Křesomyslova kletba. Po krátké odmlce král ještě odsoudil zadrženého na doživotí do žaláře a přikázal, aby byl kočár vyzvednut a přemístěn do výstavní síně Modrohradu.

Pak k němu přistoupila komoří a řekla mu: „Ale Vaše Veličenstvo, na Modrohradu žádná výstavní síň není.“

„Tak nějakou postavte, copak nemáte špetku fantazie?“ zareagoval král.

F.12 Královna Ladislava

Průvod se pozdě v noci vrátil na Modrohrad a Křesomysl VII. byl ráno ve svém loži nalezen mrtev. Protože se všichni domnívali, že princ Fedor již také nežije, podle nástupnického práva usedla na trůn prvorozená Křesomyslova dcera Ladislava, přestože bylo všeobecně známo, že starý král měl raději Scholastiku.

Královna Ladislava pak chystala řadu reforem. Chtěla například, aby se královští úředníci oblékali do nějakého roztomilejšího oblečení.

Jednoho dne dorazil do hradu posel z Polského království. Předstoupiv před královnu, začal mluvit: „Vaše Veličenstvo, jsem posel Jeho Veličenstva Izidora IV., krále polského. Jedu sem již velice dlouho, protože před průsmykem ve velkých horách na severu vašeho království jsem narazil na ceduli, která pravila, že vstup do oněch hor byl zakázán, a tak jsem tu cestu musel objet přes Mdlobany, což byla velká zajížďka.“

„Ano,“ odpověděla královna, „ta cedule je určena k ochraně poutníků, neboť moje dáda Křesomysl VII. ty hory proklel strašlivou kletbou a od té doby se jim říká Černé hory. Můžete to vyřídit Jeho Veličenstvu, králi Polska.“

„Vyřídím,“ pravil posel. „A nyní má zpráva:“

Posel vytáhl papírový svitek a četl: „Jeho Veličenstvo Izidor IV., přítel Jeho Veličenstva Křesomysla VII. v špatném i ve zlém, v nouzi i nesnázích si vám dovoluje oznámit, že skupina pěti jeho královských jezdců, vracejíc se průsmykem v zelených horách do své domoviny, nalezla na cestě královský kočár. Pravděpodobně se stal obětí přepadení. Jednoho lupiče pronásledovali, ale on byl hbitý a utekl. Dále bylo na místě nalezeno a pohřbeno zohavené tělo ležící na cestě. Hluboce doufáme, že to, že se nám nepodařilo lupiče dopadnout, nezhorší vztahy mezi našimi skvělými zeměmi. S úctou Izidor IV., Jeho Veličenstvo král polský.“

O době vlády královny Ladislavy pak vzniklo mnoho pověstí. Nejznámější z nich říká, že prostý venkovan z Jedic, kterého si vybrala za chotě, byl druhý ze zbrojnošů doprovázejících prince Fedora, zajistil propuštění své uvězněné kolegy a žil s královnou Ladislavou šťastně až do smrti.

F.13 Páni z Modrohradu

Za vlády královny Ladislavy Modrohrad vzkvétal a obchodní cesta na západ přes Jedice a Mdlobany i na jih přes Peklo pod Modrohradem byla známá a rušná.

Ladislava, Leontýna a Albína měly devět synů, každá tři. Dcery neměly žádné, nebo o tom není nic známo. Scholastika měla syna a dceru, odstěhovala se s nimi do Jedic

a vzdala se královských výsad, aby žila prostý život mezi vesničany. Za to byla velmi obdivována.

Po Ladislavině smrti nastoupil na trůn její syn Křesomysl VIII. a odstěhoval se pryč. Ostatních osm synů Ladislavy, Leontýny a Albíny ovšem na Modrohradě zůstalo a nazývali se hrdě „páni z Modrohradu“.

F.14 Černý jezdec

Uplynulo mnoho let a páni z Modrohradu zestárli. Není známo, že by měli chotě či děti. Modrohrad pustl a vesničané už tam nechodili (ono to také bylo dost daleko). Nebyly žádné zprávy o tom, co se tam děje, a tak zapracovala fantazie. Netrvalo dlouho a lidé zapomněli na dny slávy Modrohradu a začali jej považovat za temné a nepřátelské místo. Postupně o něm přestali mluvit a zůstal jen stínem strachu na pozadí jejich myšlenek.

Jednoho dne se na cestě mezi Modrohradem a Peklem pod Modrohradem objevil neznámý jezdec s černou kapucí na černém koni, podobný těm, kdo vyděsili prince Fedora. Na rozdíl od nich však přepadával povozy, loupil a vraždil a v noci si troufl i na obydlené domy. Uměl velmi dobře bojovat, nikdo se mu nevyrovnal a zvládl porazit i několikanásobnou přesilu (alespoň tak to vypověděli ti, kdo setkání s ním přežili).

Všichni, kdo se o něm doslechli, se ho začali obávat a strach z něj ho činil ještě mocnějším, takže mnozí před ním utíkali nebo se vzdávali bez odporu. Kupci se začali cestě kolem Modrohradu vyhýbat a obcházet ji přes vzdálenou Rudou Skalici a Dolní Lesovou. Hostince v Pekle pod Modrohradem, Jedicích a Mdlobanech přišly o tržby, nejhůř však dopadl ten jedický, neboť tam se v noci černý jezdec dostavil osobně.

Povídalo se o něm mnoho pověstí. Nevěděli, odkud přišel. Mnozí však říkali, že přišel z Černých hor, a někteří ho dávali do přímé souvislosti s Křesomyslovou kletbou.

Jednou se ho jistý odvážlivec zeptal, kdo je.

„Pán z Modrohradu,“ odpověděl jezdec a usekl mu hlavu.

Ostatní to však viděly a od té doby mu alespoň ti odvážnější říkali Temný pán z Modrohradu, neboť měl evidentní zálibu v temných odstínech.

F.15 Odhalení

Trvalo to několik let, ale nakonec byl jezdec v černých šatech chycen a spoután a byl odmaskován. Byl to Kamil, syn Albínin.

Vypověděl ovšem, že on je pouhým služebníkem skutečného Temného pána, jenž dlí na Modrohradě. Vypověděl též, že Temný pán z Modrohradu své služebníky zastrašuje a nutí je konat ohavné činy, zahalovat své tělo do černých šatů s černočernou kapucí a oblékat se stejně jako on sám, aby působili hrůzu, kamkoliv vkročí.

Málokdo mu tehdy věřil, ačkoli strach měli skoro všichni. Byl uvězněn, onemocněl a během několika dnů zemřel. To, co vypověděl, se ovšem rychle rozneslo po celém kraji a jezdec v černých šatech se objevil znovu a opět přepadával a vraždil.

Někteří uvěřili Kamilovým slovům a byli zděšeni. Jiní věřili, že vstal z mrtvých a že ho nikdo nemůže zabít, ale aby to neznělo beznadějně, dodávali, že jednou přijde „Vyvolený“, který se stane jeho zhoubou.

F.16 Nový stín

Strach z Temného pána z Modrohradu byl ovšem veliký. V Bezproudí postavili přes cestu k Jedicím plot a pro jistotu tam přestěhovali myslivnu a hajný měl průchod střežit. Podhoří postihl hladomor a bylo opuštěno a Podhorský přívoz zrušen. Jméno rodu, z něhož páni z Modrohradu pocházeli, bylo smazáno z kronik a zapomenuto.

Jezdec s černou kapucí však přepadával dál a nepřestal ani za sto let. Na Modrohrad ani do prokletých Černých hor se nikdo neodvážil vstoupit (a pokud ano, nejsou o tom zprávy).

Několikrát byl přemožen a chycen, ale pokaždé se ukázalo, že šlo pouze o jeho služebníka, a černý jezdec se objevil znovu a někdy dokonce na dvou místech najednou.

Přepadávání trvalo do konce osmnáctého století a strach z Temného pána z Modrohradu ještě o století déle. V důsledku toho má celá tato oblast výrazně nižší hustotu zalidnění než zbytek pozdějšího Československa.

Na začátku dvacátého století byl ale Modrohrad opraven a obydlen. Temný pán z Modrohradu se již znovu neukázal a cesta pod Modrým kopcem je bezpečná dodnes.

Tento dokument není e-book, ale ukázka z jedné z těchto knih:

- SINGULARIS. *Ester Krejčí : 1. a 2. série.* 1. vydání. Šlapanice: David Hromádka, 2018. ISBN 978-80-270-4308-8.
- SINGULARIS. *Ester Krejčí : Dodatky.* 1. vydání. Šlapanice: David Hromádka, 2018. ISBN 978-80-270-4309-5.

Pro delší čtení a lepší zážitek doporučuji si sehnat výtisk původní knihy. (Tato ukázka je určena především pro snadné sdílení mezi fanoušky a prohlížení na počítači; není optimalizována pro zobrazení na čtečkách e-knih, písmo může být příliš malé a obrázky méně kvalitní.)

Pro další informace (např. seznam pramenů k citacím), užitečné odkazy, kontakt s fanoušky apod. navštivte **Ústřední rozcestník seriálu Ester Krejčí**:

`http://esterkrejci.mzf.cz/`

© Singularis
Tento dokument (s výjimkou této stránky) je výňatkem z díla „Ester Krejčí“ a podléhá licenci *Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko*.
Pro zobrazení licenčních podmínek navštivte:

`https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/`

Dílo smíte:

- **Sdílet** – rozmnožovat a distribuovat materiál prostřednictvím jakéhokoli média v jakémkoli formátu.
- **Upravit** – remixovat, změnit a vyjít z původního díla pro jakýkoliv účel, a to i komerční.

Za těchto podmínek:

- **Uveďte původ** – Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval vás nebo váš způsob použití díla.

  V případě tohoto dokumentu jsou/mohou být relavantní následující informace:

Uvedení autorství	Singularis
Název díla	Ester Krejčí
Název licence	Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Doslovný výňatek z díla.

Uvedení autorství	casa.de.locos
Název díla	Ester Krejčí
Název licence	Creative Commons Attribution 4.0 International, změny: Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.cs https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Graficky upravil/a Singularis.

Uvedení autorství	casa.de.locos
Název díla	Moje vinná réva
Název licence	Creative Commons Attribution 4.0 International, změny: Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.cs https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Graficky upravil/a Singularis.

  Pokud jste si jistý/jistá, že vámi použitý obsah neobsahuje části některého z uvedených děl, údaje o daném díle uvádět nemusíte.

- **Zachovejte licenci** – Pokud budete toto dílo upravovat, pozměňovat nebo na něj navazovat, musíte svoje odvozená díla vystavovat pod stejnou licencí jako původní dílo.
- **Žádná další omezení** – Nesmíte použít právní omezení nebo účinné technické prostředky ochrany, které by omezovaly ostatní v možnostech poskytnutých touto licencí.